

Як бажанням зберегти таємницю не ускладнити розподіл майна?

Нерозголошення нотаріусом особистих даних про клієнта, що стали відомими йому в ході здійснення ним професійної діяльності, є нотаріальною таємницею. Завдяки цьому інформація про відвідувачів нотаріальної контори та їхні наміри є суто конфіденційною. Разом з тим, за бажанням зацікавленої особи можна укласти правочин таким чином, що навіть нотаріус не буде знати його деталей. Прикладом цього є секретний заповіт.

Зміст секретного заповіту нотаріусу невідомий, оскільки він подається у заклеєному конверті, який обов'язково має бути підписаний заповідачем. Нотаріус, отримавши конверт, ставить на ньому свій посвідчувальний напис, скріплює печаткою і в присутності заповідача поміщає його в інший конверт та опечатує. Заповідач має пам'ятати, що засекретити свою останню волю необхідно таким чином, щоб у майбутньому, після відкриття спадщини, не виникло неясностей чи суперечок.

День та час оголошення секретного заповіту призначається нотаріусом, котрий повідомляє про це членів сім'ї та родичів спадкодавця, якщо їх місця проживання йому відомі, або робить про це повідомлення в друкованих засобах масової інформації. Якщо під час оголошення заповіту неможливо визначити справжню волю заповідача, нотаріусом у протоколі відтворюється витлумачений спадкоємцями текст заповіту та відомості про досягнення (чи недосагнення) між ними згоди щодо тлумачення тексту заповіту.

Отже, чіткість та однозначність тексту секретного заповіту – запорука його правильного трактування та виконання останньої волі заповідача.

**Як бажанням зберегти
таємницю не ускладнити
розподіл майна?**